

Arrest

nr. 91 826 van 20 november 2012

in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

1. de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen
2. de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 25 juni 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van 22 mei 2012 van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, en tegen de beslissing van 8 juni 2012 van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, om de nietigverklaring te vorderen van het bevel om het grondgebied te verlaten.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota's met opmerkingen en de administratief dossiers van de verwerende partijen.

Gelet op de beschikking van 2 augustus 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 september 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat L. BAÏTAR, die loco advocaat C. VAN RISSEGHEM verschijnt voor de verzoekende partij, van attaché B. DIERICKX, die verschijnt voor de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, en van advocaat T. SCHREURS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de Staatssecretaris voor Asiel en Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Inzake de weigeringsbeslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

1.1. Over de gegevens van de zaak

1.1.1. Blijkens de bestreden beslissing luidt het asielrelaas als volgt:

“U, M.N. verklaart een Russische staatsburger van gemengde Avaritz/ Kumik origine te zijn. U werd op 11 januari 1985 te V-Kazanische (Dagestan) geboren.

U bent traditioneel gehuwd met A.N. en hebt met haar twee kinderen, Marat (2007) en Albert (2009).

U verklaart uw land een eerste maal te zijn ontvlucht in 2006.

Op 10 september 2006 hebt u asiel aangevraagd in Polen.

Volgens uw verklaringen bent u nog geen drie maanden in Polen gebleven en bent u dan met de trein en de auto teruggekeerd.

Reden van uw vlucht was toen een golf van problemen ten gevolge van uw neef N.N. die in juni 2006 in het bos werd vermoord en bij de rebellen zou zijn geweest.

U verklaart dat uw problemen welke u na uw terugkeer uit Polen hebt gehad, begonnen toen u op 4 mei 2007 bezoek kreeg van uw vriend M.M., samen met drie vrienden. Zij bleven bij u overnachten en de volgende ochtend, 5 mei 2007 vertrokken ze weer.

Diezelfde avond, rond 7 uur vielen gemaskerde mannen in uniform uw woning binnen, het waren agenten van Omon. Ze sloegen u en voerden een huiszoeking uit.

Vervolgens namen ze u mee naar het politiebureau van Buynaksk. U werd daar gedurende drie weken vastgehouden. U werd er veelvuldig geslagen en ondervraagd over uw betrokkenheid bij de rebellen.

De vier mannen die u op 4 mei 2007 bij u had laten overnachten bleken net daarvoor betrokken te zijn geweest bij een schietpartij. U werd er van verdacht daar ook bij te zijn geweest.

Uiteindelijk kwam uw oom, I.N., die in Wit-Rusland woont over naar Dagestan en regelde uw vrijlating. Hij betaalde hiervoor 1500 euro.

Na uw vrijlating bent u nog twee weken thuis geweest, u nam een advocaat onder de arm om zich met uw zaak bezig te houden. Hij diende een klacht in tegen uw onterechte beschuldiging en slechte behandeling.

Vervolgens dook u onder in Botlich, bij Achmed, een vriend van uw oom. U hebt daar ondergedoken geleefd tot 1 september 2010, af en toe ging u nog stiekem naar huis.

Op 1 september 2010 werd u van op uw onderduikadres opnieuw meegenomen door de politie. U werd eerst gedurende 3 dagen vastgehouden op het politiebureau van Botlich en vervolgens opgesloten in de gevangenis van Buynaksk.

U kwam vrij op 2 oktober 2010, opnieuw na bemiddeling en betaling door uw oom uit Wit-Rusland. Gedurende uw gevangenschap werd u zwaar mishandeld, na uw vrijlating hebt u dan ook tot 17 oktober 2010 in het ziekenhuis verbleven.

Nadat u het ziekenhuis verliet, dook u onder in een dorp net naast Botlich, bij vrienden van Achmed, de vriend van uw oom.

Terug probeerde u via u advocaat uw zaak te regelen, echter zonder resultaat. U bleef ondergedoken tot op het moment van uw vlucht. U zou op een lijst van gezochte mensen staan.

Op 10 oktober 2011 vertrok u vanuit Botlich naar Rostov on Don. Van daar reisde u twee dagen later, op 12 oktober 2011 verstoep in het laadruim van een vrachtwagen door naar België.

Uw paspoort werd bijgehouden door de chauffeur.

U hebt niets gemerkt van grenscontrole.

Volgens uw verklaringen kwam u in België aan op 18 oktober 2011.

U vroeg op 28 oktober 2011 asiel aan.

U verklaart niet te kunnen terugkeren naar uw land van herkomst omdat u de politie van Dagestan vreest. Omdat u problemen met hen hebt, vreest u door hen te worden vermoord of levenslang te worden opgesloten.

Ter staving van uw identiteit en/ of asielrelaas legt u volgende documenten voor: (1) uw rijbewijs, (2) uw geboorteakte, (3) een bewijs van uw ziekenhuisopname in oktober 2010, (3) kopies van de paspoorten van getuigen, die verklaren dat u geslagen bent geweest, (4) een verklaring over uw ziekenhuisopname, (5) een kopie van een convocatie van 19.03.2011 (6), een kopie van een convocatie van 20.12.2011 (7) en een kopie van een brief van uw advocaat (8)."

De verzoeker betwist deze beschrijving niet.

1.1.2. De motivering van de bestreden beslissing luidt als volgt:

"U verklaart in geval van terugkeer naar uw land te vrezen dat u wordt gedood of levenslang wordt opgesloten (CGVS, p.15).

Wat betreft uw voorgaande vlucht naar Polen, verklaart de procedure daar te hebben stopgezet omdat uw moeder ernstig ziek was (CGVS, p.15) en te zijn teruggekeerd om uw boerderij te runnen en een normaal leven te hebben (CGVS, p.22).

De problemen die u na uw terugkeer uit Polen hebt gehad, linkt u nergens in uw verklaringen aan deze welke toen de reden waren voor uw vlucht.

Na grondig onderzoek van uw dossier en de door u afgelegde verklaringen dienen wij tot de vaststelling te komen dat in hoofde van uw persoon niet kan worden besloten tot het aanwezig zijn van

een gegronde vrees voor vervolging zoals bepaald in de Conventie van Genève van 28 juli 1951 of ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet.

Vooreerst moet worden opgemerkt dat meerdere incoherenties bestaan tussen de door u afgelegde verklaringen en de stukken welke u ter bewijsvoering voorlegt en tussen stukken onderling. Zo verklaart u dat uw problemen begonnen toen u op 5 mei 2007 (CGVS, p.4, 15) van bij u thuis door agenten van Omon (CGVS, p.16) werd meegenomen. U werd vervolgens ondervraagd door een rechercheur van de FSB of de zesde afdeling (CGVS, p.16).

In de kopie van een brief vanwege uw advocaat welke u ons na uw gehoor bij het CGVS hebt bezorgd heet het echter dat leden van uw familie reeds op 30 april 2007 contact hebben opgenomen met uw advocaat en dit omwille van het feit dat agenten van de OVD u van bij u thuis hebben meegenomen en afgevoerd naar de OVD van de regio Bouynakski.

Dergelijke tegenstrijdigheid tussen uw verklaringen en een document dat u net zelf ter staving van uw asielrelaas voorlegt, is onverschoonbaar.

Deze tegenstrijdigheid ondergraaft op verregaande wijze de geloofwaardigheid van het door u afgelegde relaas.

Dit doet zwaar afbreuk aan de daaruit volgende vrees voor vervolging welke u verklaart te hebben.

Ook verklaart u inzake uw tweede vasthouding, deze van september 2010, na uw vrijlating op 2 oktober in het ziekenhuis te zijn geweest (CGVS, p.18).

Het attest dat u voorlegt ten bewijze van deze ziekenhuisopname verklaart dat u van 2 tot 17 oktober 2010 in behandeling was bij het ambulante centrum van Kazachenski (CGVS, p.14). Nochtans stelt de getuigenverklaring van 5 oktober 2010 duidelijk dat u op 5 oktober 2010 afgeranseld werd door politiemedewerkers en daarop voortvluchtig was (zie bijgevoegde vertaling van 9 mei 2012).

Niet alleen is er een discrepantie tussen de datum van afranseling, het feit dat in het getuigenverslag staat dat u op 5 oktober voortvluchtig bent, is tegenstrijdig met uw verklaring en het medisch attest waaruit blijkt dat u van 2 tot 17 oktober in behandeling was.

Ook deze tegenstrijdigheid tussen uw verklaringen en een door u voorgelegd document en tussen twee documenten onderling, ondermijnt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas en doet afbreuk aan de vrees voor vervolging welke u verklaart daar uit te volgen.

Voorts dient te worden aangestipt dat u slechts summier op de hoogte bent met betrekking tot centrale elementen uit uw zaak en verdere ontwikkelingen in verband met uw eigen problematiek.

Ook blijkt u geen moeite te hebben gedaan u hierover alsnog te informeren.

Hoewel u één à twee keer per maand telefonisch contact hebt met uw moeder (CGVS, p.5) en op het moment van uw gehoor bij het CGVS per post enkele politieconvocaties verwacht (CGVS, p.9), kan u niet zeggen van wanneer deze convocaties dateren (CGVS, p.9) of wanneer er allemaal convocaties voor u zijn toegekomen (CGVS, p.20).

Het argument dat u het niet weet omdat u niet thuis was (CGVS, p.20) kan niet worden weerhouden, genomen dat u – zoals reeds vermeld – telefonisch contact houdt met uw moeder. U hebt ook nooit gevraagd wanneer er convocaties zijn toegekomen (CGVS, p.20).

Tevens moet worden opgemerkt dat u weliswaar stelt dat u op een lijst zou staan van rebellen – waarbij u niet specificeert over welke lijst het juist gaat en van wie die uitgaat (CGVS, p.20) – doch dat u niet weet of u gezocht wordt (CGVS, p.20) en dit ook nooit aan uw advocaat hebt gevraagd (CGVS, p.21).

U weet ook niet of er documenten bestaan over de klacht die met uw advocaat heeft ingediend bij de bevoegde minister (CGVS, p.19). U kan ook u geen enkel bewijs voorleggen van die klacht (CGVS, p.13).

Het is niet te begrijpen dat iemand die zijn land van herkomst ontvlucht omwille van problemen die hij daar zou kennen, eenmaal vertrokken een dergelijke geringe betrokkenheid aan de dag legt met betrekking tot verdere ontwikkelingen betreffende zijn problematiek.

De hier aangestipte vaagheden, onwetendheden en het duidelijk gebrek aan interesse in uw eigen zaak – noch over de convocaties, nog over het feit of u al dan niet gezocht wordt hebt u zich bijkomend geïnformeerd, niettegenstaande u met uw moeder en uw advocaat hiertoe de geschikte kanalen had – doen dan ook op fundamentele wijze afbreuk aan de gegronde vrees voor vervolging welke u beweert te hebben.

Wat betreft de kopie van het medische attest en de kopies van de twee convocaties van de politie welke u voorlegt, deze zijn niet in staat aan bovenstaande bemerkingen iets te veranderen.

Eerst en vooral moet worden opgemerkt dat het op zijn minst vreemd is dat u pas één dag voor uw gehoor bij het CGVS zou hebben geweten dat documenten van belang konden zijn en pas dan aan uw familie hebt nagevraagd of ze deze konden opsturen (CGVS, pp.13-14). U verklaart per post het originele medische attest betreffende uw ziekenhuisopname, de originele verklaringen getekend door de getuigen en enkele politieconvocaties te verwachten (CGVS, p.9). Wat betreft de convocaties verklaart u

bovendien dat ze er drie à vier zullen opsturen want ze kunnen niet het hele pak opsturen (CGVS, p.21).

Het originele medische attest betreffende uw ziekenhuisopname en de originele verklaringen van de getuigen hebben wij nooit van u ontvangen. Evenmin hebben wij van u drie à vier convocaties van de politie ontvangen, enkel twee kopies.

Wat betreft de kopie van het medische attest van uw ziekenhuisopname moet eerst en vooral worden herinnerd dat, zoals hoger vermeld, het in tegenspraak is met een ander document dat u hebt voorgelegd, namelijk de getuigenverklaring omtrent uw problemen met de politie op 5 oktober 2010.

Daarbij betreft het hier uitsluitend een kopie van een recent, namelijk op 24 april 2012, verstrekt document (CGVS, p.14) – waarbij dient opgemerkt dat de authenticiteit van kopies sowieso moeilijk te verifiëren is – en legt u geen enkel document voor dat dateert van het moment van uw ziekenhuisopname zelf.

Genomen deze vaststellingen kan dit document niet worden weerhouden als bewijs ter staving van uw asielrelaas.

Wat betreft de door u voorgelegde convocaties van de politie moet worden opgemerkt dat, genomen uw – hoger reeds aangestipte – gebrekkige kennis betreffende deze stukken, genomen het hier enkel kopies betreft waarvan de authenticiteit als dusdanig sowieso zeer moeilijk te verifiëren is en genomen daarbij dat bij geen van beiden het onderste strookje, dat bovendien dient te worden terugbezorgd, is ingevuld of effectief teruggegeven, ook deze stukken niet kunnen worden weerhouden als bewijs in het kader van uw asielaanvraag.

Voor de volledigheid moet worden opgemerkt dat ook aan uw verklaringen betreffende uw paspoort weinig geloof kan worden gehecht.

U verklaart op 10 oktober 2011 vanuit Botlich te zijn vertrokken naar Rostov on Don. Van daar uit reisde u twee dagen later, 12 oktober 2011, verstoort in het laadruim van een vrachtwagen door naar België (CGVS, p.11).

Uw paspoort hebt u afgegeven aan de chauffeur voor u in Rostov on Don op de vrachtwagen stapte (CGVS, p.11). U hebt er bij het verlaten van de vrachtwagen niet aan gedacht om het terug te vragen (CGVS, p.10).

Het is weinig aannemelijk dat u er niet aan zou gedacht hebben uw belangrijkste (identiteits) document terug te vragen.

Hierdoor ontstaat het vermoeden dat u uw paspoort bewust heeft achtergehouden. Het bewust niet tonen van identiteitsdocumenten, en in het bijzonder uw intern en internationaal paspoort, is niet enkel van belang voor de beoordeling van uw identiteit, maar ook voor de beoordeling van de waarachtigheid van de door u aangehaalde vervolgingsfeiten en de beoordeling van de reële mogelijkheid tot vestiging in de Russische Federatie.

Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet tenslotte betreft, blijkt uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd dat een deel van het aanwezige geweld geen verband houdt met de rebellie die zich in Dagestan manifesteert. Wat de rebellie betreft, dient te worden opgemerkt dat deze in de periode augustus en september 1999 uitmondde in een grootschalig militair treffen tussen de rebellen en de autoriteiten in de Botlikh-, Kadar- en Novolak-regio. Sindsdien is er geen sprake meer van een open oorlog.

De huidige situatie kenmerkt zich door een ondergrondse, versnipperde rebellenbeweging met een beperkte slagkracht, die haar acties beperkt tot gerichte aanslagen. Hoewel deze aanslagen doorgaans doelbewust slachtoffers maken onder de veiligheidsdiensten en ordehandhavers, is er tevens een beperkt aantal gevallen waarbij burgers het slachtoffer worden; dit betreft een begrensd aantal gevallen waarbij burgers ofwel om specifieke redenen geviséerd worden door de rebellen ofwel het slachtoffer zijn van geweld in de marge van aanvallen op de veiligheidsdiensten of ordehandhavers.

De autoriteiten van hun kant proberen de rebellie tevens te bestrijden met specifieke acties; het is niet uitgesloten dat er ook hierbij in een beperkt aantal gevallen al dan niet bewust burgerslachtoffers vallen.

Uit de informatie die voorhanden is, kan niettemin worden afgeleid dat het aantal burgerslachtoffers ondanks een relatieve stijging beperkt blijft en dat de globale veiligheidssituatie in Dagestan niet van die aard is dat burgers er op veralgemeende wijze slachtoffer zijn van daden van willekeurig geweld. De commissaris-generaal beschikt ook in dit verband over een zekere appreciatiemarge en is na grondige analyse van de beschikbare informatie van oordeel dat het leven of de persoon van de burgers in Dagestan actueel niet ernstig bedreigd wordt als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een gewapend conflict.

Actueel is er voor burgers in Dagestan aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

De overige door u ter staving van uw asielrelaas neergelegde documenten, met name uw rijbewijs (1) en uw geboorteakte (2), zijn niet van dien aard dat ze aan bovenstaande bemerkingen iets kunnen veranderen. Ze bevatten enkel informatie met betrekking tot uw identiteit, doch niet met betrekking tot de door u aangehaalde problemen."

1.1.3. De commissaris-generaal weigert van verzoeker de erkenning van de status van vluchteling en de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

1.2. Over de gegrondheid van het beroep

1.2.1. Verzoeker voert in zijn verzoekschrift van 25 juni 2012 (zie p. 5) een schending aan van "het beginsel Van goed bestuur" (sic), van de "wetschennis betreffende de motivatie van de administratieve handelingen van 1991".

Hij roept tevens een "duidelijke beoordelingsfout" en van "de geschillen van volle rechtspraak van de Raad van de resulterend Geschillen van artikel 39/2 §1 van de wet van 15/12/1980 die het mogelijk maakt om een betwistbare beslissing van het Algemene Commissariaat te herzien" (sic).

Volgens verzoeker (zie het verzoekschrift, p. 6) "deelt de commissaris mede dat de eiser in zijn land heeft kunnen binnenkomen en een normaal leven voortzetten na zijn vlucht in Polen" (sic). Hij stelt dat "de belanghebbende immers (heeft) uitgelegd dat hij aan het land na drie maanden was binnengekomen omdat zijn mama ziek was" (sic). Verzoeker "is nochtans van mening dat dit probleem met degenen verband houdt die hij vervolgens ontmoet" (sic).

Verzoeker vat de bestreden beslissing samen en besluit dat de commissaris-generaal "hoofdzakelijk geschokt (lijkt) door het feit dat de eiser een reis zonder het mindere document wettelijk heeft aangevoerd wat materieel onmogelijk is. Zoals men het reeds met betrekking tot verhaal heeft onderstreept, heeft Mijnheer M.N." (sic).

Verzoeker benadrukt dat "het principe van het goede bestuur wilde echter dat ondervragend met de situatie van de eiser rekening houdt, door het feit dat hij zich alleen en zonder advies en dientengevolge voordeden dat hij klaarblijkelijk geen informatie had ontvangen over het probleem van een eveneens domme weglating en het des te meer daar dit probleem zich in alle Tsjetsjeense dossiers voordoet" (sic).

Waar de commissaris-generaal verzoeker ten laste legt dat hij geen documenten heeft neergelegd "die het overlijden van zijn situatie zouden moeten bewijzen, alsook de desbetreffende procedure en het bewijs dat zij niet over de bescherming geniet van de nationale overheden" (sic), legt hij uit "dat hij door een speciale eenheid van de politie belast met een onderzoek over werd bijeengeroepen, dat hij zijn bijeenroeping aan de ontvangst had overhandigd voordat om gefolterd te worden" (sic) en dat "zijn echtgenote en zijn kinderen erin was geslaagd" (sic).

Hij stelt dat "als het verhaal van de eiser exact is, werd deze door een afdeling van de politie zich gespecialiseerd in de handelingen van terrorisme tegengehouden" (sic) en dat "als zoals het de eiser uiteenzet, de personen die worden tegengehouden klaarblijkelijk slechts van schuldige vervalsingen, bestemd zijn om een oorlog te verbergen om, in een land te kunnen waar wordt de rechtvaardigheid meer dan omgekocht, ziet men slecht welke documenten eiser objectief onder deze omstandigheden kunnen verkrijgen" (sic).

Volgens verzoeker "gebeurt een willekeurige arrestatie door definitie zonder documenten, evenals een bevrijding door middel van de corruptie van een ambtenaar" (sic) en doen (zie het verzoekschrift, p. 7) "de politieagenten die de gevangenen folteren niet een meer reclame voor hun manoeuvres, zodat de eiser objectief geen enkel middel heeft om een document te overleggen dat deze feiten bevestigt" (sic).

Hij vraagt zich af "welk document iemand zou kunnen bekomen vanwege een overheid van om het even welk land die een klacht weigert te acteren" (sic).

Verzoeker wijst nogmaals op "het principe van het goede bestuur", dat volgens hem impliceert "dat men met de materiële mogelijkheden rekening houdt om een bewijs in een nauwkeurige plaatselijke context te verkrijgen en de individuele voorwaarden voor leven en de persoonlijke capaciteiten van de vluchteling om zich een bewijs van zijn verhaal te verschaffen" (sic).

Hij laat gelden dat "een slachtoffer van slechte behandelingen leeft meestal in de ontzetting om zijn situatie te verergeren als zij zich over haar kantoor, zelfs in een rechtsstaat beklaagt" (sic).

Verzoeker voert aan dat hij een reeks documenten heeft neergelegd die zijn situatie bevestigen, "wat als een goede medewerking van zijn kant aan de uitwerking van zijn dossier beschouwd moet worden" (sic).

Wat betreft de tegenstrijdigheid aangaande het bewijs van verzoekers ziekenhuisopname, voert verzoeker aan "dat het wrede gebrek aan ziekenhuizen, in de regio niet de ernstige gewonden het mogelijk maakt om zich elders te verzorgen dan in ambulante centrum" (sic) en dat "een zichtbare tegenstrijdigheid een logische en redelijke verklaring presenteerde waaraan de eider antwoord zou

gekund hebben als de commissaris hem de vraag gedurende de ondervraging had gesteld of als de commissaris de context van het verhaal van de eiser had geanalyseerd door het principe van het goede bestuur te eerbiedigen" (sic).

Aangaande de "bijeenroepingen" (sic), laat verzoeker gelden "dat bepaalde stukken per post werden misleid" (sic) en dat de geloofwaardigheid van deze stukken niet in twijfel getrokken kan worden, "niet meer trouwens dan de wil van medewerking van de eiser aan het bewijs van zijn problemen".

Betreffende "de post van de advocaat" (sic) zie het verzoekschrift, p. 8), stelt verzoeker dat "deze een fout van datum (heeft) begaan die hij graag in een post heeft gecorrigeerd die hij zojuist heeft naar de eiser verzonden" (sic); hij voegt er aan toe dat dit relaas nog niet vertaald kon worden op het moment dat dit beroep werd ingesteld. Verzoeker stelt dat de advocaat "eveneens een verklarende post (heeft) verzonden en een kopie van de klacht die hij ten tijde van de eerste arrestatie had opgesteld, worden deze nog niet vertaalde documenten samengevoegd met dit beroep" (sic).

Hij wijst opnieuw op zijn "goede wil" om bewijzen te bekomen en naar het "principe van het goede bestuur" en is van mening dat rekening moet worden gehouden met de plaatselijke context en dat aan hem de vragen moeten worden gesteld "die noodzakelijk zijn om zijn verhaal op te helderen".

Verzoeker benadrukt vervolgens "dat de Algemene Commissaris zijn eigen verslag aanvoert om te benadrukken dat als de situatie in het land bijna stabiel is, dat de personen niet betreft die actief op het gebied van de mensenrechten, van de pers zijn of die worden vermoed tot opstandige groepen te behoren wat juist het geval van de eiser is" (sic).

Verzoeker stelt nog "Voor de rest, heeft de eiser een andere oplossing om zijn verklaringen te bewijzen slechts om een verhaal te presenteren coherent wat goed het geval in het onderhavige geval is" (sic).

Hij argumenteert dat "de coherentie en de geloofwaardigheid van haar relaas niet in vraag (wordt) gesteld; evenmin worden de stukken die zij neerlegt betwist. Zij worden niettemin eenvoudigweg zonder enige motivering uit de debatten geweerd" (sic).

Bovendien blijft de commissaris-generaal volgens verzoeker "zwijgzaam over de Russische context, over de lokale problemen in het algemeen, zodat bezwaarlijk kan worden betwist dat de bestreden beslissing niet gemotiveerd is op individueel of algemeen vlak" (sic); verzoeker stelt dat het een "stereotype beslissing" betreft.

Hij is van mening dat de commissaris-generaal evenmin rekening houdt "met het feit dat overtuigend tot een riskante groep aan Dagestan behoort" (sic). Hij wijst erop dat hij "zonder contestatie uitwijst dat hij werd verwond, in het ziekenhuis opgenomen, dat een advocaat zijn dossier voor zijn rekening heeft genomen en klacht gedragen en dat zijn vrees huidig is in zoverre bijeenroepingen nog zijn woonplaats bereiken" (sic).

Volgens verzoeker blijkt uit de informatie van de commissaris-generaal (zie het verzoekschrift, p. 9) "dat de personen verdacht om tot gewapende groepen te behoren of om groepen te helpen gewapend worden vervolgd, tegengehouden, gefolterd en slagen niet erin om van een rechtvaardig proces te genieten" (sic).

Verzoeker besluit dat hij heeft aangetoond dat hij valt onder de definitie van "vluchteling" als bedoeld in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, minstens moet hem de subsidiaire beschermingsstatus als voorzien in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet worden toegekend omdat de situatie in de Kaukasus bijzonder gespannen blijft "zodat de opstandelingen en de krachten van de orde om blijven strijden en de bevolking nemen in gijzelaar" (sic).

Hij besluit dat uit zijn uiteenzetting ontegensprekelijk blijkt "dat het dossier van verzoekster niet onderzocht werd met de nodige nauwkeurigheid zodat de bestreden beslissing hervormd moet worden en dat aan verzoekster het asielrecht moet worden toegekend, minstens de subsidiaire bescherming" (sic).

1.2.2. De Raad stelt vooreerst vast dat het verzoekschrift in een erbarmelijke taal is opgesteld; gelet op de talrijke vocabulaire en grammaticale fouten is de inhoud van het verzoekschrift quasi onverstaanbaar.

De Raad gaat bijgevolg enkel in op die delen van het verzoekschrift die enigszins verstaanbare argumenten aanvoeren.

De Raad merkt op dat de in het verzoekschrift aangevoerde schendingen van "het beginsel Van goed bestuur" (sic) en van artikel 39/2, §1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet) beiden als middel onontvankelijk zijn.

De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist een voldoende en duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel of het overtreden beginsel en van de wijze waarop volgens verzoeker deze rechtsregel of het beginsel wordt geschonden.

De omschrijving “*beginsel van goed bestuur*” of “*principe van het goede bestuur*” is dan ook te vaag om ontvankelijk te zijn; er wordt geenszins aangegeven welk beginsel van behoorlijk bestuur verzoeker geschonden acht en om welke reden.

Er wordt tevens nagelaten uiteen te zetten op welke wijze artikel 39/2, §1 van de vreemdelingenwet geschonden zou zijn.

De Raad benadrukt dat de inroeping van de schending van de motiveringsplicht door verzoeker uiteen valt in twee delen.

Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 vreemdelingenwet en artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt.

Uit het verzoekschrift blijkt eveneens dat verzoeker de motivering van de bestreden beslissing betwist en aldus de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat het middel vanuit dit oogpunt moet worden onderzocht.

De materiële motiveringsplicht, i.e. de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, in casu de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

1.2.3. De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de in artikel 57/6, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet bedoelde beslissingen, over volheid van bevoegdheid. Dit wil zeggen dat de Raad het geschil, in zijn geheel, aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter, in laatste aanleg, uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95).

Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund.

1.2.4. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, The Law of Refugee Status, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84).

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 204).

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

1.2.5. De commissaris-generaal merkte vooreerst op dat verzoeker in zijn verklaringen nergens een verband legde tussen de problemen die hij kende in zijn land van herkomst na zijn terugkeer uit Polen en de problemen vóór zijn vlucht.

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift aanvoert “*dat dit probleem met degenen verband houdt die hij vervolgens ontmoet*” (*sic*) en hiermee zou bedoelen dat zijn huidige problemen verband houden met die van vóór zijn vlucht naar Polen in 2006, stelt de Raad vast dat deze ongestaafde bewering geen grondslag vindt in het administratief dossier.

Gevraagd of verzoeker nog problemen heeft gehad omwille van de dood van zijn neef gezien hij na zijn vlucht naar Polen in 2006 gewoon is teruggekeerd naar zijn land van herkomst, antwoordde verzoeker: *"Niet op die manier zoals nu, maar ik heb er voor gezorgd niet gezien te worden"* (zie het gehoorverslag van 26 april 2012, p. 21-22). Gevraagd of de bedoeling van de terugkeer naar zijn land van herkomst was om daar gewoon terug te leven voor altijd, antwoordde verzoeker: *"Ik wou mijn boerderij normaal runnen, niet enkel mijn boerderij maar ik wilde normaal leven"* (zie het gehoorverslag, p. 22). De commissaris-generaal kon dan ook terecht besluiten dat er geen verband is tussen verzoekers problemen van voor zijn vlucht naar Polen in 2006 en de problemen na zijn terugkeer naar zijn land van herkomst.

De commissaris-generaal stelde vervolgens vast dat er verscheidene incoherenties waren tussen de verklaringen van verzoeker en de door hem neergelegde documenten, alsook tussen de documenten onderling:

"Zo verklaart u dat uw problemen begonnen toen u op 5 mei 2007 (CGVS, p.4, 15) van bij u thuis door agenten van Omon (CGVS, p.16) werd meegenomen. U werd vervolgens ondervraagd door een rechercheur van de FSB of de zesde afdeling (CGVS, p.16).

In de kopie van een brief vanwege uw advocaat welke u ons na uw gehoor bij het CGVS hebt bezorgd heet het echter dat leden van uw familie reeds op 30 april 2007 contact hebben opgenomen met uw advocaat en dit omwille van het feit dat agenten van de OVD u van bij u thuis hebben meegenomen en afgevoerd naar de OVD van de regio Bouynakski.

Dergelijke tegenstrijdigheid tussen uw verklaringen en een document dat u net zelf ter staving van uw asielrelaas voorlegt, is onverschoonbaar.

Deze tegenstrijdigheid ondergraaft op verregaande wijze de geloofwaardigheid van het door u afgelegde relaas.

Dit doet zwaar afbreuk aan de daaruit volgende vrees voor vervolging welke u verklaart te hebben.

Ook verklaart u inzake uw tweede vasthouding, deze van september 2010, na uw vrijlating op 2 oktober in het ziekenhuis te zijn geweest (CGVS, p.18).

Het attest dat u voorlegt ten bewijze van deze ziekenhuisopname verklaart dat u van 2 tot 17 oktober 2010 in behandeling was bij het ambulante centrum van Kazachenski (CGVS, p.14).

Nochtans stelt de getuigenverklaring van 5 oktober 2010 duidelijk dat u op 5 oktober 2010 afgeranseld werd door politiemedewerkers en daarop voortvluchtig was (zie bijgevoegde vertaling van 9 mei 2012). Niet alleen is er een discrepantie tussen de datum van afranseling, het feit dat in het getuigenverslag staat dat u op 5 oktober voortvluchtig bent, is tegenstrijdig met uw verklaring en het medisch attest waaruit blijkt dat u van 2 tot 17 oktober in behandeling was.

Ook deze tegenstrijdigheid tussen uw verklaringen en een door u voorgelegd document en tussen twee documenten onderling, ondermijnt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas en doet afbreuk aan de vrees voor vervolging welke u verklaart daar uit te volgen."

In zijn verzoekschrift argumenteert verzoeker *"dat het wrede gebrek aan ziekenhuizen, in de regio niet de ernstige gewonden het mogelijk maakt om zich elders te verzorgen dan in ambulante centrum"* (sic) en dat *"een zichtbare tegenstrijdigheid een logische en redelijke verklaring presenteerde waaraan de eider antwoord zou gekund hebben als de commissaris hem de vraag gedurende de ondervraging had gesteld of als de commissaris de context van het verhaal van de eiser had geanalyseerd door het principe van het goede bestuur te eerbiedigen"* (sic).

De Raad ziet niet in hoe deze beweringen afbreuk doen aan de vaststelling dat het attest van de ziekenhuisopname vermeldt dat verzoeker van 2 tot 17 oktober in behandeling was bij het ambulante ziekenhuis, terwijl de getuigenverklaring van 5 oktober 2010 stelt dat verzoeker op 5 oktober 2010 afgeranseld werd door politiemedewerkers en daarop voortvluchtig was.

Betreffende *"de post van de advocaat"* (sic), stelt verzoeker in zijn verzoekschrift dat *"deze een fout van datum (heeft) begaan die hij graag in een post heeft gecorrigeerd die hij zojuist heeft naar de eiser verzonden"* (sic); hij voegt er aan toe dat dit helaas nog niet vertaald kon worden op het moment dat dit beroep werd ingesteld. Verzoeker stelt dat de advocaat *"eveneens een verklarende post (heeft) verzonden en een kopie van de klacht die hij ten tijde van de eerste arrestatie had opgesteld, worden deze nog niet vertaalde documenten samengevoegd met dit beroep"* (sic).

Waar verzoeker aanvoert dat zijn advocaat zich in de brief vergist heeft van datum, is de Raad van oordeel dat dit een post-factum verklaring betreft, die na reflectie tot stand gekomen is na kennisname van de bestreden beslissing en die derhalve niet wordt aangenomen.

Wat de *"post"* betreft waarin verzoekers advocaat zijn fout corrigeerde, stelt de Raad vast dat dit tot op heden niet werd voorgelegd.

De stukken (zie inventaris, nr. 4) die bij het verzoekschrift gevoegd werden, zijn fotokopieën waar aan de Raad geen bewijswaarde hecht gezien fotokopieën door knip-en plakwerk gemakkelijk te vervalsen zijn (RvS 24 maart 2005, nr. 142.624, X; RvS 25 juni 2004, nr. 133.135, X); bovendien zijn deze stukken

niet gesteld in de taal van de rechtspleging en niet vergezeld van een voor eensluidend verklaarde vertaling zodat ze niet in overweging genomen worden in toepassing van artikel 8 van PrRvV.

De tegenstrijdigheden tussen verzoeker zijn verklaringen en de neergelegde documenten, alsook tussen de stukken onderling, raken de kern van het asielrelaas en ondermijnen de algehele geloofwaardigheid van verzoeker.

De commissaris-generaal vond het verder opmerkelijk dat verzoeker slechts summier op de hoogte was over essentiële elementen van zijn zaak en de verdere ontwikkelingen ervan:

“Hoewel u één à twee keer per maand telefonisch contact hebt met uw moeder (CGVS, p.5) en op het moment van uw gehoor bij het CGVS per post enkele politieconvocaties verwacht (CGVS, p.9), kan u niet zeggen van wanneer deze convocaties dateren (CGVS, p.9) of wanneer er allemaal convocaties voor u zijn toegekomen (CGVS, p.20).

Het argument dat u het niet weet omdat u niet thuis was (CGVS, p.20) kan niet worden weerhouden, genomen dat u – zoals reeds vermeld – telefonisch contact houdt met uw moeder. U hebt ook nooit gevraagd wanneer er convocaties zijn toegekomen (CGVS, p.20).

Tevens moet worden opgemerkt dat u weliswaar stelt dat u op een lijst zou staan van rebellen – waarbij u niet specificeert over welke lijst het juist gaat en van wie die uitgaat (CGVS, p.20) – doch dat u niet weet of u gezocht wordt (CGVS, p.20) en dit ook nooit aan uw advocaat hebt gevraagd (CGVS, p.21).

U weet ook niet of er documenten bestaan over de klacht die met uw advocaat heeft ingediend bij de bevoegde minister (CGVS, p.19). U kan ook u geen enkel bewijs voorleggen van die klacht (CGVS, p.13).”

De Raad wijst erop dat van een asielzoeker kan worden verwacht dat hij er alles aan zou doen om informatie over zijn recente situatie te bekomen en actuele informatie van primordiaal belang is om de door verzoeker geschetste vrees in te schatten; van verzoeker kan dan ook redelijkerwijs worden verwacht dat hij geregeld pogingen onderneemt om zich te informeren over de evolutie van zijn persoonlijke problemen.

De gebrekkige kennis van verzoeker en zijn nalatige handelingen om zich te informeren wijzen op een gebrek aan interesse en doen ernstige twijfels rijzen over de ernst van zijn voorgehouden vrees voor vervolging.

Daargelaten verzoekers gebrekkige kennis over en interesse in de convocaties, stelt de commissaris-generaal tevens terecht vast dat bij geen van beide convocaties het onderste strookje, dat bovendien dient te worden terugbezorgd, is ingevuld of effectief werd teruggegeven.

Tot slot betreffen de convocaties slechts fotokopieën, waaraan de Raad geen bewijswaarde hecht omdat deze door knip- en plakwerk gemakkelijk te vervalsen zijn.

Verzoeker verklaarde verder tijdens zijn verhoor op het Commissariaat-generaal dat hij per post drie à vier politieconvocaties verwachtte; tot op heden werden er geen drie à vier convocaties van de politie ontvangen, slechts twee kopies.

Dienaangaande laat verzoeker in zijn verzoekschrift gelden *“dat bepaalde stukken per post werden misleid”* (sic) en dat de geloofwaardigheid van deze stukken niet in twijfel getrokken kan worden, wat geenszins een dienstig verweer is.

In zijn verzoekschrift (zie p. 6) stelt verzoeker nog dat *“als zoals het de eiser uiteenzet, de personen die worden tegengehouden klaarblijkelijk slechts van schuldige vervalsingen, bestemd zijn om een oorlog te verbergen om, in een land te kunnen waar wordt de rechtvaardigheid meer dan omgekocht, ziet men slecht welke documenten eiser objectief onder deze omstandigheden kunnen verkrijgen”* (sic); volgens verzoeker *“gebeurt een willekeurige arrestatie door definitie zonder documenten, evenals een bevrijding door middel van de corruptie van een ambtenaar”* (sic) en doen *“de politieagenten die de gevangenen folteren niet een meer reclame voor hun manoeuvres, zodat de eiser objectief geen enkel middel heeft om een document te overleggen dat deze feiten bevestigt”* (sic).

Voor zover verzoeker zou bedoelen dat het onmogelijk is om stukken neer te leggen die zijn asielrelaas kunnen staven, wijst de Raad erop dat verzoeker zelf verschillende documenten neerlegde, zijnde een attest van zijn ziekenhuisopname, fotokopieën van paspoorten van getuigen die verklaren dat hij geslagen werd, een verklaring van zijn ziekenhuisopname, twee fotokopieën van convocaties en een fotokopie van een brief van zijn advocaat; bij zijn verzoekschrift voegde verzoeker tevens een drie -niet-vertaalde-fotokopieën.

De opmerkingen in het verzoekschrift *“welk document iemand zou kunnen bekomen vanwege een overheid van om het even welk land die een klacht weigert te acteren”* (sic) en stelt dat *“een slachtoffer van slechte behandelingen leeft meestal in de ontzetting om zijn situatie te verergeren als zij zich over haar kantoor, zelfs in een rechtsstaat beklaagt”* (sic) vormen geen dienstig verweer.

Uit bovenstaande vaststellingen en de omstandige motivering dienaangaande in de bestreden beslissing, blijkt duidelijk dat de stukken van verzoeker zijn asielrelaas geen steun verlenen gelet op de tegenstrijdigheden tussen zijn verklaringen en de stukken, alsook de incoherenties tussen de stukken onderling, en omwille van verzoekers gebrekkige kennis over de convocaties en het feit dat de documenten fotokopieën betreffen.

Verzoekers verklaringen in zijn verzoekschrift dat hij een reeks documenten heeft neergelegd die zijn situatie bevestigen en dat de commissaris-generaal de stukken die worden neergelegd, niet betwist, maar *“eenvoudigweg zonder enige motivering uit de debatten (weert)”*, houden dan ook geen steek.

Tot slot hechtte de commissaris-generaal geen geloof aan verzoekers verklaringen over zijn paspoort:

“Voor de volledigheid moet worden opgemerkt dat ook aan uw verklaringen betreffende uw paspoort weinig geloof kan worden gehecht.

U verklaart op 10 oktober 2011 vanuit Botlich te zijn vertrokken naar Rostov on Don. Van daar uit reisde u twee dagen later, 12 oktober 2011, verstoppt in het laadruim van een vrachtwagen door naar België (CGVS, p.11).

Uw paspoort hebt u afgegeven aan de chauffeur voor u in Rostov on Don op de vrachtwagen stapte (CGVS, p.11). U hebt er bij het verlaten van de vrachtwagen niet aan gedacht om het terug te vragen (CGVS, p.10). Het is weinig aannemelijk dat u er niet aan zou gedacht hebben uw belangrijkste (identiteits) document terug te vragen.

Hierdoor ontstaat het vermoeden dat u uw paspoort bewust heeft achtergehouden.

Het bewust niet tonen van identiteitsdocumenten, en in het bijzonder uw intern en internationaal paspoort, is niet enkel van belang voor de beoordeling van uw identiteit, maar ook voor de beoordeling van de waarachtigheid van de door u aangehaalde vervolgingsfeiten en de beoordeling van de reële mogelijkheid tot vestiging in de Russische Federatie.”

In zijn verzoekschrift stelt verzoeker dat de commissaris-generaal *“hoofdzakelijk geschokt (lijkt) door het feit dat de eiser een reis zonder het mindere document wettelijk heeft aangevoerd wat materieel onmogelijk is. Zoals men het reeds met betrekking tot verhaal heeft onderstreept, heeft Mijnheer M.N.” (sic).*

Deze halve bewering doet geen afbreuk aan bovenstaande overwegingen; de Raad neemt deze over en deelt het vermoeden van de commissaris-generaal.

Verzoeker benadrukt in zijn verzoekschrift nog *“dat de Algemene Commissaris zijn eigen verslag aanvoert om te benadrukken dat als de situatie in het land bijna stabiel is, dat de personen niet betreft die actief op het gebied van de mensenrechten, van de pers zijn of die worden vermoed tot opstandige groepen te behoren wat juist het geval van de eiser is” (sic).*

Hij is van mening dat de commissaris-generaal evenmin rekening houdt *“met het feit dat overtuigend tot een riskante groep aan Dagestan behoort” (sic).* Volgens verzoeker blijkt uit de informatie van de commissaris-generaal *“dat de personen verdacht om tot gewapende groepen te behoren of om groepen te helpen gewapend worden vervolgd, tegengehouden, gefolterd en slagen niet erin om van een rechtvaardig proces te genieten” (sic).*

De Raad wijst er vooreerst op dat een verwijzing naar algemene rapporten over en/of de algemene situatie in het land van herkomst niet volstaat om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat.

Deze vrees voor vervolging dient in concreto te worden aangetoond en verzoeker blijft hier in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480).

Gezien geen geloofwaardigheid wordt gehecht aan verzoekers asielrelaas en hij dus geenszins aantoonbaar te behoren tot *“tot een riskante groep aan Dagestan”*, mist zijn argument *“dat de personen verdacht om tot gewapende groepen te behoren of om groepen te helpen gewapend worden vervolgd”* feitelijke grondslag.

De aan het verzoekschrift bijgevoegde maar verder onbesproken *“documentatie”* -zijnde artikels, een rapport van “Human Rights Watch” van 2009 en een rapport van “Amnesty International”- doet hieraan geen afbreuk.

De Raad stelt verder vast dat verzoeker nalaat aan te tonen dat *“bezwaarlijk kan worden betwist dat de bestreden beslissing niet gemotiveerd is op individueel of algemeen vlak”*.

De Raad kan verzoeker evenmin volgen waar die beweert dat de commissaris-generaal *“zwijgzaam (is) over de Russische context, over de lokale problemen in het algemeen”* en dat het een *“stereotype beslissing”* betreft, gezien de motivering dienaangaande in de bestreden beslissing en gezien de beslissing duidelijk genomen werd op basis van concrete motieven geënt op het asielrelaas en de persoonlijke situatie van verzoeker.

Gelet op bovenstaande vaststellingen kan aan het asielrelaas van verzoeker geen geloof gehecht worden; er is derhalve geen reden om het te toetsen aan het Vluchtelingenverdrag (RvS 12 januari 1999, nr. 78.054, Polat).

De vluchtelingenstatus als voorzien in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, wordt niet erkend.

Een ongeloofwaardig relaas kan ook niet als basis dienen voor een toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet. Verzoeker brengt geen andere elementen aan die wijzen op een reëel risico op ernstige schade in de zin van voormelde wetsbepalingen.

Uit de informatie door de commissaris-generaal toegevoegd aan het administratief dossier, blijkt daarnaast dat er in Dagestan geen binnenlands of internationaal gewapend conflict aan de gang is, zoals voorzien in artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus als voorzien in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, wordt niet toegekend.

1.2.6. Gelet op wat voorafgaat, stelt de Raad vast dat de bestreden beslissing op een correcte wijze genomen en gemotiveerd is.

Naast een uiteenzetting van de asielmotieven door verzoeker zelf aangevoerd tijdens zijn verhoor op 26 april 2012 op het Commissariaat-generaal bevat de bestreden beslissing gedetailleerde overwegingen die de beslissing afdoende motiveren.

De Raad schaaft zich achter de weigeringbeslissingen van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus; er kan geen “duidelijke beoordelingsfout” in hoofde van de commissaris-generaal worden vastgesteld.

2. Inzake het bevel om het grondgebied te verlaten

2.1. Over de gegevens van de zaak

De beslissing van 8 juni 2012 van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding luidt als volgt:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN ASIELZOEKER

In uitvoering van artikel 75, § 2 / artikel 81 en artikel 75, § 2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, vervangen bij het koninklijk besluit van 19 mei 1993 en gewijzigd bij het koninklijk besluit van 27 april 2007, wordt aan de persoon die verklaart te heten M.N. geboren te V-Kazanishche , op (in) 11.01.1985 en van nationaliteit te zijn Rusland (Federatie van) het bevel gegeven het grondgebied te verlaten.

REDEN VAN DE BESLISSING

Op 22.05.2012 werd door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen (1) (1) Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum. In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 (dertig) dagen.”

2.2. Over de gegrondheid van het beroep

2.2.1. Wat betreft (zie het verzoekschrift, p. 10) “de orde om het gebied te verlaten” (sic), voert verzoeker aan dat “dienovereenkomstig van de beslissing van erkenningsregelingen van de kwaliteit van vluchteling werd uitgereikt rekening hield geen met de termijn waarover de eiser beschikte om dit beroep in te dienen, noch van de overtreding van het principe van het goede bestuur, van de wet betreffende de motivatie van de administratieve handelingen en artikel 62 van de wet van 15/12/1980, zodat laatstgenoemde geannuleerd moet worden” (sic).

2.2.2.1. Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de vreemdelingenwet kunnen slechts beroepen voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang.

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen blijkt dat het de uitdrukkelijke wil van de wetgever is dat de procedure van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zoveel als mogelijk aansluit bij die welke geldt voor de Raad van State. Dienvolgens kan voor de interpretatie van de verschillende begrippen en rechtsfiguren worden teruggesproken naar die welke thans bij de Raad van State wordt aangewend (*Parl.St. Kamer, 2005-2006, nr. 51 2479/001, 116-117*).

Volgens vaststaande rechtspraak van de Raad van State moet het belang persoonlijk, rechtstreeks, actueel en geoorloofd zijn (RvS 4 augustus 2005, nr. 148.037).

Opdat verzoeker een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat hij gegriefd is door de bestreden rechtshandeling en dat hij nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden beslissing moet verzoeker bovendien enig voordeel opleveren en dus een nuttig effect sorteren.

2.2.2.2. Er dient te worden vastgesteld dat de bestreden beslissing werd genomen in uitvoering van artikel 75, § 2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het vreemdelingenbesluit) en van artikel 7, eerste lid van de vreemdelingenwet.

Artikel 75, § 2 van het vreemdelingenbesluit luidt als volgt:

“Indien de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de vluchtelingenstatus weigert te erkennen en de subsidiaire beschermingsstatus weigert toe te kennen aan een vreemdeling, geeft de minister of zijn gemachtigde, overeenkomstig artikel 52/3, § 1, van de wet, aan de betrokkene een bevel om het grondgebied te verlaten.

Onverminderd de opschortende werking bedoeld bij artikel 39/70, van de wet, worden de beslissingen van de Minister of van diens gemachtigde door middel van een document overeenkomstig het model van bijlage 13quinquies betekend. (...)”

Artikel 52/3, § 1 van de vreemdelingenwet, zoals gewijzigd door de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (BS 17 februari 2012 (ed. 2), wet in werking getreden op 27 februari 2012, en waarnaar voornoemd artikel 75, § 2 verwijst, luidt als volgt:

“Indien de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de vluchtelingenstatus weigert te erkennen of de subsidiaire beschermingsstatus weigert toe te kennen aan een vreemdeling en de vreemdeling onregelmatig in het Rijk verblijft, beslist de minister of zijn gemachtigde onverwijld dat de vreemdeling valt onder de in artikel 7, eerste lid, 1° tot 12° of de in artikel 27, § 1, eerste lid, en § 3, bedoelde gevallen. Deze beslissing wordt ter kennis gebracht van de betrokkene overeenkomstig het bepaalde in artikel 51/2.

Indien de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het beroep van de vreemdeling tegen een beslissing genomen door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen verwerpt in overeenstemming met artikel 39/2, § 1, 1°, en de vreemdeling verblijft onregelmatig in het Rijk, beslist de minister of zijn gemachtigde onverwijld dat de vreemdeling valt onder de in artikel 7, eerste lid, 1° tot 12°, of de in artikel 27, § 1, eerste lid, en § 3, bedoelde gevallen. Deze beslissing wordt onverwijld ter kennis gebracht van de betrokkene overeenkomstig artikel 51/2.”

Artikel 7, eerste lid van de vreemdelingenwet, zoals eveneens gewijzigd door voornoemde wet van 19 januari 2012 die op 27 februari 2012 in werking is getreden, luidt als volgt:

“Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de Minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde datum te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde datum te verlaten afgeven :

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

2° wanneer hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd;

(...)

5° wanneer hij, ter fine van weigering van toegang, gesignaleerd is, overeenkomstig artikel 3, 5°;

(...)

11° wanneer hij sedert minder dan tien jaar uit het Rijk werd teruggewezen of uitgezet, zo de maatregel niet werd opgeschort of ingetrokken.

12° wanneer een vreemdeling het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod dat noch opgeschort noch opgeheven is.”

2.2.2.3. Uit voornoemd artikel 52/3, § 1 blijkt dat, indien de vreemdeling die onregelmatig in het Rijk verblijft, de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus niet werd toegekend of indien de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het beroep van deze vreemdeling tegen een beslissing genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verwerpt in overeenstemming met artikel 39/2, § 1, 1° van de vreemdelingenwet, de staatssecretaris of zijn gemachtigde beslist dat deze vreemdeling valt onder de in artikel 7, eerste lid, 1° tot 12° van de vreemdelingenwet bedoelde gevallen.

Gelet op de bewoordingen van artikel 52/3, § 1 van de vreemdelingenwet beschikt de staatssecretaris of zijn gemachtigde bij het nemen van zijn beslissing niet over enige appreciatiemogelijkheid indien hij vaststelt dat aan beide navolgende bepalingen is voldaan:

Ten eerste, de vreemdeling werd de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd of de Raad heeft het beroep van de vreemdeling tegen een beslissing genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verworpen én ten tweede, deze vreemdeling verblijft onregelmatig in het Rijk.

De staatssecretaris of zijn gemachtigde moet bijgevolg eerst nagaan of aan deze twee voorwaarden is voldaan.

Is dit het geval, dan moet de staatssecretaris of zijn gemachtigde vervolgens beslissen dat de vreemdeling valt onder de in artikel 7 van de vreemdelingenwet bedoelde gevallen. Hij beschikt ter zake niet over enige appreciatiemogelijkheid.

Vervolgens dient te worden vastgesteld dat uit de bewoordingen van artikel 7, eerste lid van de vreemdelingenwet blijkt dat de staatssecretaris of zijn gemachtigde evenmin over enige appreciatiemogelijkheid beschikt wanneer de vreemdeling zich bevindt in één of meerdere van de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° van deze bepaling bedoelde gevallen. Het gebruik van het woord “moet” duidt immers op een gebonden bevoegdheid van de staatssecretaris of zijn gemachtigde.

Zodoende dient de staatssecretaris of zijn gemachtigde op grond van voornoemd artikel 52/3, § 1 eerst bindend te beslissen dat de vreemdeling valt onder de gevallen bedoeld in voornoemd artikel 7, eerste lid, 1° tot 12° en vervolgens is hij, in het geval één of meerdere van de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen van toepassing zijn, verplicht een bevel om het grondgebied te verlaten af te geven.

2.2.2.4. In casu dient te worden vastgesteld dat uit de bestreden beslissing blijkt dat verzoeker zich bevindt in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet.

Deze motivering wordt door verzoeker geenszins betwist.

Gelet op voormelde dubbele gebonden bevoegdheid waarover de gemachtigde van de staatssecretaris beschikt, dient er dan ook op te worden gewezen dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij een eventuele vernietiging van het thans bestreden bevel niet anders vermag dan in uitvoering van artikel 52/3, § 1 en artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet, opnieuw, na te hebben vastgesteld dat verzoeker in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van de vreemdelingenwet vereiste documenten, een bevel om het grondgebied te verlaten af te geven.

Een eventuele vernietiging van de bestreden beslissing kan verzoeker dan ook geen nut opleveren.

2.2.2.5. Het betoog van verzoeker waarbij hij aanvoert dat (zie het verzoekschrift, p. 9) *“dienovereenkomstig van de beslissing van erkenningsregelingen van de kwaliteit van vluchteling werd uitgereikt rekening hield geen met de termijn waarover de eiser beschikte om dit beroep in te dienen, noch van de overtreding van het principe van het goede bestuur, van de wet betreffende de motivatie van de administratieve handelingen en artikel 62 van de wet van 15/12/1980, zodat laatstgenoemde geannuleerd moet worden” (sic)*, doet geen afbreuk aan het bovenstaande.

In de mate dat verzoeker met zijn quasi onverstaanbare argumentatie zou bedoelen dat het bevel om het grondgebied te verlaten nog niet betekend mag worden, wijst de Raad erop dat het indienen van een beroep tegen een beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten niet verhindert, maar enkel de gedwongen uitvoering gedurende de duur van het onderzoek van dit beroep in volle rechtsmacht belet.

2.2.2.6. Het beroep tot nietigverklaring is, gelet op het ontbreken van het wettelijk vereiste belang, niet ontvankelijk.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 3

Het beroep tot nietigverklaring van de bestreden beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig november tweeduizend en twaalf door:

dhr. M. BONTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M. BONTE